

Majitel kompletní sbírky extraligových medailí a dnes hokejový trenér mládeže Zlína **Petr Mokrejš** oceňuje přístup kouče, se kterým slavil mistrovský titul:

Bokrošův bič nad hlavou byl na nás potřeba

Zlín – Pod kšiltovkou s logem klubu mu plundaly dlouhé vlnité vlasy. Neustále gestikuloval, sem tam někoho okřikl. Když se mu něco nelíbilo, hokejkou klidně třískl o led. Jindy zase přiletla pochvala. Od půli sedmé ráno už na ledě Zimního stadionu Ludka Čajky cepeval pátou třídu zlínské hokejové akademie. „Co ty puky? Kdo má dnes službu?“ důrazně pokáral **PETR MOKREJŠ** své svěřence, když se žádný z nich neměl k tomu, aby ze střídačky vzal modrý kanystř s kotouči. O devět let dřív na stejném místě slavil pro Zlín historický mistrovský titul a doma má extraligové stříbro i bronz. Tenkrát měl sice 26 let, ale působil mnohem mlaději s rasičí bradkou na tváři. Byl to on, kdo naslouchal radám svérázných koučů Ernesta Bokroše nebo ještě dřív v Dukle Jihlava legendárního Jaroslava Holíka. „Myslím, že kluci vědí, kdo jsem. Párkrát se mě už na něco vptávali,“ přiznává v rozhovoru pro seriál Deník Mokrejš s vizáží drsného motokáře.

Souvisí právě s vaší zálibou rychlých strojů?

Ne, jen nemám čas se oholit. *(Směje se.)* Motorku jsem ale poslal z domu pryč. Už čtyři roky nejezdím, protože jsem na ni neměl čas. Pořád mě sice motorky táhnou, jednou se k nim určitě vrátím. Ale kamarádovi, se kterým jsem hodně jezdil, se stala těžká nehoda a dnes je z něj invalidní důchodce. I to mě nahlodalo, když jsem viděl, co všechno se může stát.

Zato jste se vrhl do výchovy talentů. Začínal jste před dvěma lety v Brumově, nyní jste povýšil do Zlína. Je rozdíl trénovat děti v klubu hrajícím krajský přebor a extraligu?

V zásadě není, děti jsou všude stejné. V Brumově postavili stadion, nabrali děti, rozjeli soutěž. Akorát byl problém, že začínaly z ničeho, v deseti nebo ve dvanácti letech, proto to bylo složitější. Dnes už se ale posunuly, a když je sleduji, jsou šikovné, hrají slušný hokej a daří se jim. Třeba v přípravce rozdílů nejsou žádné, začaly stejně jako ve Zlíně v pěti nebo šesti letech. U dětí se rozdílů srovnávají.

Co vás na této práci nejvíc baví?

Všechno, jinak bych to nedělal. Je to spousta práce. U nejmenších je to složitější. Jestliže trénujete žákovské kategorie, už to nějak vypadá. U malých dětí to není o tréninku, ale o cvičení. Je třeba je naučit základy i bruslit, aby byly připraveny pro další kategorie.

Máte nejvyšší trenérské ambice?

Už během kariéry jsem si udělal licenci B a rád bych nyní vystudoval i áčko. Pro mě je ale nejdůležitější praxe. Pořád se učím, na každém tréninku a sleduji, jak to dělají ostatní. Například Radek Pšurný, který také prošel od nejmenších a dnes je tam, kde je (trenér staršího dorostu – pozn. aut.) a jeho tréninky a práce se mi líbí.

Vědí vaši svěřenci, kdo jste?

Mistr extraligy a majitel kompletní sbírky extraligových medailí?

Myslím, že vědí. Několikrát se mě na pár věcí ptali a bavili jsme se o tom. Samozřejmě třetíci nebo čtvrtáci nejsou žádní pamětníci, protože se v tom roce narodili. Ale šestáci si už něco pamatují.

CO DNES DĚLÁ MISTR EXTRALIGY 2004 PETR MOKREJŠ?

„Ukončil jsem kariéru v roce 2010. Domluvil jsem se v Brumově-Bylnici s Jardou Vaňkem (prezident klubu – pozn. aut.) na spolupráci v podobě hraní a trénování mládeže a rozjetí krajské ligy mužů. Po roce a půl jsem se vrátil do Zlína a začal trénovat zdejší mládež.“

Musí být trenér i trochu učitelem?

Musí. Pořád se bavíme o malých dětech. Ke každému je třeba individuální přístup. Máte pětadvacet dětí a ke každému musíte přistupovat jinak. Musíte nad dětmi přemýšlet a ukázat jim směr. Mít sice dril a nějaká pravidla, ale pamatovat, že jsou to děti. U nich je to o soutěžení.

Vyznáváte metodu cukru nebo biče?

Na tréninku musí být zábrava, ale vždycky během něj musíte děti něco naučit. Vždy jsem k tréninku i zápasům přistupoval zodpovědně, což

tuji různé věci s kolegy, ale finální rozhodnutí mám já. Nikdy nejde vyhovět všem, hokej je nespravedlivý, nemohou mít všichni na ledě stejný čas. Sám jsem to několikrát v kariéře zažil. Makáte, snažíte se, ale pokud vás trenér nestaví nebo málo, stejně s tím nic neuděláte.

Jak často vzpomínáte na vaše nejslavnější momenty v kariéře s mistrovským pohárem nad hlavou?

Je to dlouho, ale když v televizi vidím záběry mistrů. Nebo letos přímo na zimáku jsem si vybavil atmosféru. Finále, které kluci sehráli, bylo úžasné. Chyběl kousiček, je to velká škoda. Mají za sebou fantastickou sezonu, druhé místo je vynikající. Ale pak si řeknete, kolik chybělo v prodloužení sedmého finále, kde máte šanci rozhodnout a vyhrát titul, na který se opět může čekat několik let.

Napadlo by vás někdy, že se Zlínem vyhráte titul?

Ne, nikdy v životě. Vždy jsme měli za sebou tragickou sezonu a mužstvo se zase až tolik nezměnilo. Pro mě to byl obrovský zážitek. Přišli kluci jako Barinka, Waissmann, do brány Igor Murín a trenér Bokroš. Přišli tři hráči, byli to výborní hráči, ale žádné drahé megastar. Už od letní přípravy se mužstvo stmelilo. Uvědomili jsme si, co chceme a za tím jsme šli.

Jak jste proživali poslední vteřiny pátého finále? Jde ještě vůbec vnímat pokyny trenéra?

Po třetím gólu Martina Jenáčka jsme si říkali, že to už nemůžeme pustit. Byli jsme tak silní a sebevědomí, že i kdybychom vedli 1:0, tak jsme schopni vedení udržet. Moc gólů jsme nestřelili, ale měli jsme výbornou defenzivu a výborné gólmány. Byli jsme organizovaní a disciplinovaní. Věděli jsme, že na dva góly budeme vyhrávat. I kdyby v posledních minutách za vámi stál pánbůh, poslouchat ho nebudete. Tam už nejde nic říkat. Je ve vás adrenalin, každý ví, co má hrát. To už není o pokynech. V závěru šel na led každý s tím, že si klidně nechá hlavu utrhout, jen abychom vyhráli.

Trenér Bokroš byl přísný a náročný, měl vše do nejmenšího detailu propracované. Jak jste ho vnímali?

Přišel do Zlína a z týmu, který skončil ve sklepě tabulky, udělal šampiony bez extrémmního doplnění kádru. Neodpusťte-li niknavý přístup. Byl to trenér s bičem nad hlavou, ale fungovalo to na nás. Vztahy byly dobré, protože nás nechystal a přinesl úspěch. Nikdo si nemůže stěžovat na trenéra, který přijde a vyhraje s vámi titul. Přísný byl, ale dokázal i odpustit chyby. Byl komunikativní, dalo se s ním řešit problémy i různé situace. V kabině i celém klubu fungovalo vše, jak mělo.

Byl bič nad hlavou na vás potřeba?

jsem ne jednoduchý, ale přimochařejší hokej. Na vymyšlení jsme měli lepší hráče. My byli určeni na černou práci. Soupeře napadat, bránit, rozhodit, nějakou přesilovku vybojovat.

Nemáte pocit, že byste to dotáhl dál?

Extraliga byla dobrá soutěž. Byl jsem rád, že jsem se vůbec dostal do Zlína. Měl jsem cestu složitější, protože jsem šel na vojnu do Jihlavy. Začínal jsem tam od začátku, Nikdo mě neznal, bylo to těžké, ale moc mi to pomohlo. Musel jsem si to vybojovat, vyhrál jsem se. Trvalo mi to pět let, ale vyplatilo se mi to a poté jsem mohl extraligu hrát deset let.

Během vašeho angažmá v Dukle Jihlava vás mimo jiné vedl i svérázný trenér a někdejší vynikající útočník československé reprezentace Jaroslav Holík. Jak na něj vzpomínáte?

Mimo hokej je to vynikající člověk. Byl jsem mladý, možná mě ani neznal jménem, ale vždycky přišel a ptal se. Přišel mi normální, dalo se s ním mluvit. Byl feroový, už tenkrát říkal všechno na rovinu. Neměl nikdy problém kohokoli poslat někam. Ovšem jakmile se hodilo buly, začal hokejem neskutečně žít. Na střídače to bylo v jeho podání velké divadlo. Všechny strhnul, lital zprava doleva. Byl srdač, vždy chtěl vyhrát za každou cenu a bylo mu jedno, jak to uděláme. Jarda Holík byl bouřlivák se vším vsudy. Třeba Rosta Vlach je úplně jiný. Každý trenér má ale své metody.

V Jihlavě jste však potkal i jiné mistry hokejového řemesla. O koho ještě šlo?

Byli tam mistři světa. Jarda Benák, Petr Vlk, Libor Dolana, Olda Válek. Kluky jsem znal do té doby jen z televize a říkal jsem si, ty vole, klobouk dolů. Mně bylo tenkrát dvacet, oni už staří kořeni, ale stále vynikající hráči. Zažil jsem i trenéry Neveselého, Augustu, bratry Holíkovy, Honzu Suchého. Pod Jardou Holíkem to byla fakt velká škola. Bývalý vojenský klub, všichni vyzadovali přísnou disciplínu, ale byla tam super parta.

Dá se Holík srovnat třeba s jiným bouřlivákem, s Ernestem Bokrošem?

na-horu.

Byl jsem z něj rád, že se mu konečně podařilo se posunout výš. Poslední tři čtyři sezony byl na hraně sestavy. Není to žádný excelentní střelec, ale je poctivý, důrazný. Ve Zlíně vždycky uplatnění najde.

Vy jste zato zatím nenašel uplatnění ve fotbalovém Kostelci, který po sestupu z okresního přeboru hraje III. třídu. Nelákal vás si zahrát fotbal?

Jírka mě láká dlouhodobě, předseda klubu mi už dával k podpisu listky. Ale ještě jsem to zastavil. Vážně jsem nad tím uvažoval, ale přetřhl jsem si křížový vaz v kolenně. Kdybych nastoupil a něco se stalo, nevím, jak by se na to tvářilo vedení klubu. Po operaci bych musel být půl roku mimo.

Petr Mokrejš
Narozen: 14. listopadu 1977 ve Zlíně.
Pozice: bývalý útočník, nyní trenér mládeže PSG Zlín.
Přezdívk: Moky
Největší úspěchy: 1x mistr extraligy (2004), 1x vicemistr extraligy (2005), 1x bronzový medailista.
Bývalé kluby: Jihlava (I. liga, extraliga, 97–03), Zlín (95/97 a 2001 až 2009), Vsetín (2. liga, 09–10), Martin (Slovensko, 10–11), Brumov (11–13, KP)
Premiéry v extralize: 40. kolo: 4. února 1996 Zlín – Pardubice 8:4. „Nastoupil jsem proti Pardubicím, dokonce hned v prvním zápase jsem dal gól. Bylo to v 58. minutě, ještě za pana Vůjtku, kdy jsem nastoupil ještě s Ondrou Veselým a možná i Pavlem Mojžíšem jako junioři. Nevím, jak jsem se k tomu dostal, ale v 58. minutě jsem šel jako mladý junior na přesilovku. Standa Medřík, slovenský obránce, vystřílil. Stál jsem před brankou a tečoval jsem to. Pěkný zážitek.“

Jarda Holík je jenom jeden. *(Pousměje se.)* Žádný jiný takový trenér asi není. Ernest byl také přísný, ale Jarda byl obrovský heciv, srdač. Hokej prožíval. Pamatují si, že hráče nechci říct, že bil, ale vyhecoval je k maximálnímu výkonu. Nešetřil slovníkem.

Pod ním mě ale hokej bavil. Dal mi jako neznámému klukovi ze Zlína šanci. Asi viděl, že poctivě trénuji, snažím se a chci, tak mě nechal hrát. Dával mi hodně prostoru a po čase na mě i spoléhal. Hrál jsem první lajnu, všechny přesilovky i oslabení. Vzpomínám na něj dobru, protože mi pomohl. Nemůžu na něj říct krivého slova.

Bydlíte v Kostelci u Zlína a vašim sousedem mimo jiné je i v současnosti útočník Jiří Ondráček. Máte čerstvé informace z kabiny?

Mám. Jsme spolu často v kontaktu, především přes léto. Trávili jsme spolu hodně času. Snažím se ho důkladně připravovat. Jako trenér mu hodně radím. Snažím se ho i nakrmit. *(Směje se.)* Je to super kluk, je s ním sranda. Čekám na chvíli, kdy se k sobě nastěhujeme a budeme spolu bydlet. Pořád kecáme, řešíme hokej a kolikrát jsme s tím už otravní. Líbil se mi už loňskou sezonu, kterou měl slušnou. Hlavně pak v play off vyletěl